

De Weduwenheuvel

Eerste herziene heruitgave, 2014

© 2014 Loek Kessels

Oorspronkelijk verschenen bij: De Fontein

ISBN: 9789048470082

NUR: 332

Uitgever: Ambitium, Zoetermeer

www.ambitium.nl

Hoewel aan de totstandkoming van deze uitgave de uiterste zorg is besteed, aanvaarden de auteur en uitgever geen aansprakelijkheid voor eventuele fouten en onvolkomenheden, noch voor de directe of indirecte gevolgen hiervan.

Niets uit deze uitgave mag zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever worden openbaar gemaakt of verveelvoudigd, waaronder begrepen het reproduceren door middel van druk, offset, fotokopie of microfilm of in enige digitale, elektronische, optische of andere vorm of (en dit geldt zonodig in aanvulling op het auteursrecht) het reproduceren (I) ten behoeve van een onderneming, organisatie of instelling of (II) voor eigen oefening, studie of gebruik welk(e) niet strikt privé van aard is.

DE
*W*EDUWEN
HEUVEL

LOEK KESSELS

Voor mijn Katinka,
al sinds haar peutertijd haar moeders grootste fan!

I

Tussen twee donkere strepen van de nacht, hemelsbreed zo'n honderd meter boven de weg, lag het lichaam. Het lag er verdwaasd bij: de onderrug gedrapeerd over een grillig gepunt rotsblok, de schouderbladen naar beneden hangend en de rugwervels in een ongemakkelijke hoek gedraaid. De nek scheen te rusten op een dorre struik vol doornen, terwijl die in feite onmogelijk steun kon bieden.

Er was één been zichtbaar, kinderlijk hulpeloos gebogen. Het andere lag verborgen onder het lichaam.

Het lichaam hoorde er absoluut niet te liggen en alsof het zich daarvan bewust was, had het een arm half opgeheven in een gebaar van verontschuldiging. Misschien was het ook protest.

Zo'n halve meter onder het achterhoofd was de okerkleurige steen roodgekleurd. Een kleine plek maar, alsof de diepe wond, een handbreed boven de nek, zelf besloten had geen onnodig levensvocht meer te vergieten in deze onvruchtbare bodem. De ogen staarden onbeweeglijk naar de sterren in een stilzwijgend contact met de eeuwigheid.

De nacht zweeg tot een koor van krekels, schrill en heftig, uitbarstte in een aanzwellende golf van geluid. Een paar minuten duurde het haast macabere klaagconcert. Toen was het stil. Opeens. Afgehakt door een onzichtbare dirigent. Maar niet voor lang, ditmaal.

Boven, op de weg, tastten koplampen flitsend door het donker. Er was het geluid van remmen, snelle voetstappen en opgewonden stemmen.

Elk leven heeft een lotsbestemming, dat verbonden is met dat van anderen, zelfs over de grenzen van het niet meer zijn heen...

2

Die ochtend van dezelfde dag, om precies te zijn om tien uur driedertig exact, had Lucy Linders, docente Frans en Spaans, haar auto geparkeerd op het daarvoor bestemde plein voor het bescheiden luchthavengebouw. Ze had de overjarige Toyota Corolla behoedzaam tussen twee glanzende collega's gemanoeuvreerd, de handrem aangetrokken en een sentimenteel afscheidsklopje op het dashboard gegeven. 'Tot dan, ouwe! Wens me een goede vakantie en een veilige terugkomst. Rust jij maar lekker uit.' Het was meer dan een monoloog. Een oprecht gevoel van dankbaarheid, omdat het ding haar nu al jarenlang trouw van dienst was geweest zonder ellenlange rekeningen van de garage. Ze viste haar sandalen met de halfhoge, transparante hakken van onder haar stoel en gespte ze vast. Blootsvoets rijden was iets wat niemand haar had kunnen afleren. Waarom ook? Je kon het vergelijken met brood breken met je handen. Ze zeulde haar koffer uit de achterbak, sloot alles af en haalde diep adem. Lucy Linders zou ontspannen. Het deed er niet meer toe of de vlucht op tijd zou zijn of vertraagd. Dit was het tijdstip om om te schakelen, zoals ze zich dat had voorgenomen.

Ik wil dit deel van mijn leven nu eindelijk afsluiten. Waar ik de kracht vandaan haal? Ik weet het niet. Ik heb het al eerder geprobeerd. Soms leek het een tijdlang goed te gaan, maar dan waren ze er weer, die plotselinge momenten van ijzige eenzaamheid, alles verstarrende depressie. Als een bevroren wereld waarin zelfs vage contouren van een aarzelende zonneplek geen sprankje hoop bieden. Ik wil verder. Ik moet verder. Mijn leven weer oppakken en in de hand krijgen. Als ik maar wist waar 'ik' ben gebleven. Lucy van toen. Niet denken, nu. Een nieuwe stap. Tas pakken. Koffer. Uitkijken. Oversteken.

Om exact tien uur achtenvijftig checkte ze in aan de balie. Een verademing, het kleinere vliegveld bij Luik. Geen lange rijen wachten-

den, geen hectische toestanden. Ze bestelde koffie aan de bar. Het grijs van de ochtendlucht zou binnen een paar uur plaatsmaken voor een paradijselijk Méditerranée blauw. Ze kon het zelf nauwelijks geloven. Het gevoel van bevrijding was nog aarzelend als dauwsporen die oplossen onder de geboorte van de dag.

Om twaalf uur tien werden de reizigers opgeroepen zich naar de gate te begeven en om twaalf uur zesendertig, met zesendertig minuten vertraging en een startsnelheid van tweehonderdnegentig kilometer per uur, boorde de neus van de Boeing 737 zich vastbesloten in de wolken, op weg naar Alicante.

Flarden grijs omhulden de roodwitte, mechanische vogel van Virgin Express tot het wolkendek zich ten slotte gewonnen gaf aan de zon. Het lichtje met ‘gordels vast’ verdween boven haar hoofd.

Mensen maakten het zich gemakkelijker, ontspannen. Oké, ze zou wat later aankomen, maar dat was geen enkel probleem. Fernando, contactpersoon bij Aqua Car, zou rustig wachten om haar de auto-sleutels en papieren te geven. ‘*Ola, Señora Linders, me gusta mucho de verla de nuevo!*’ Hij zou niet de enige zijn die blij was haar weer te zien. Al een paar keer was ze gast geweest in het huis dat Annette nu vijf jaar geleden had gekocht op de heuvel van Pueblo Lucero bij Rojasles. Studievriendinnen. Een vriendschap die de jaren had overleefd.

Bij Annette had ze zichzelf kunnen zijn na Marcel's dood. Ze kon praten, als ze dat wilde. Huilen, als ze dat wilde. Of zwijgen. Daarna was ze nog twee keer terug geweest. Ze had er kennissen gekregen, de weg en omgeving leren kennen, zich er steeds meer thuis gevoeld. En nu had Annette haar het huis aangeboden, voor drie weken, omdat ze zelf op studiereis wilde naar Mexico.

‘Ik heb niemand om op Dushi te passen.’ Annette had het haar makkelijk gemaakt. ‘Wie laat haar uit? Met wie kan ze zo goed overweg als met jou?’

De definitieve medicatie misschien. Dat laatste duwtje voor haar ziel.

Een spontane, speelse cockerspaniël, een huis onder de gastvrije, Spaanse zon, een tuin vol bougainville, hibiscus en oleander, een

zwembad met azuurblauwe tegels en het verleidelijke dessin van een spartelende dolfin op de glasheldere bodem.

‘Ik kom!’ beloofde ze. ‘Ik ga morgen al boeken.’

Waarom heeft mijn rouwperiode zo lang geduurd? Waarom zijn die gevoelens er nog steeds, is het nooit echt over? Ik ken anderen die het eerder hebben verwerkt. Een jaar. Twee jaar. Ben ik het, die niet verder wil? Of is het omdat we zo jong waren? Nog maar zo kort getrouwd? We hadden de toekomst in onze handen. Marcel! Zo moe kon je zijn, 's avonds gevloerd op de bank.

Ik ben kapot, Luus. Wat is er met me aan de hand? Je hebt een ouwe vent getrouwd. Ik moet me maar eens laten nakijken. Misschien is het gewoon een verwaarloosde griep. Ik heb zo'n hekel aan ziek zijn.' Zesentwintig. Waarom is het leven zo verdomd onrechtvaardig en zijn er zoveel jonge mensen die geen enkele kans krijgen?

‘Uw snack!’ De blonde stewardess deelde de plastic dozen snel en geroutineerd rond. ‘Koffie? Fris?’

‘Koffie.’ Ze dronk te veel koffie. Ze zou daar meer op moeten letten. Jus d’orange of bronwater zou beter zijn geweest.

‘Sorry! Mag ik ook nog een jus d’orange?’ Het was een tegemoetkoming, een poging tot onmiddellijke beterschap.

‘Natuurlijk!’ Het bekertje werd haar overhandigd met alweer een glimlach. Ze keek in een paar vriendelijk blauwe ogen.

Een jonge, zelfverzekerde vrouw die haar aan zichzelf deed denken. Aan Lucy, tien jaar geleden. Verwachtingsvol en positief.

Het was gemakkelijk geweest te glimlachen tegen familie, vrienden, in je beroep. Gewoon omdat je lekker in je vel zat, je prettig voelde.

De problemen – als je al gedacht had die te hebben – hadden in feite niets voorgesteld. Ze waren oplosbaar en gingen voorbij. Toen nog wel.

Ze nam de jus d’orange aan en onderdrukte de vraag die in haar opkwam: *Wat doe je als je de pest in hebt? Als je echt verdriet hebt of gekwetst bent? Sta je nooit op het punt een bekertje in iemands gezicht te kiepen?*

In plaats daarvan glimlachte ze terug.

‘Dank u wel.’

Het moest zo ongeveer het Central Massif zijn, de donkere bergplekken daar ver beneden. Op hun huwelijksreis waren ze erdoorheen gereden. Herinneringen. Niet meer aan denken nu. Voorbij. De beelden zouden in haar hart blijven leven. Ze moest zich losmaken, mee laten voeren op de betrouwbare, metalen vleugels van de machine die haar naar een ontspannende vakantie zou brengen. Was het de laatste maanden al niet beter gegaan?